

על ספסל אחד בבית המישפט

אור וחושך

ועדת הבחירות המרכזית היא כבואת הכנסת היוצאת. בוועדה שלטו רוני מילוא וגאולה כהן, ואלה שלטו גם בכנסת עצמה.

האם היתה הכנסת מחוקקת חוק שהיה מוציא אל מחוץ לחוק את גאולה כהן עצמה, יחד עם יובל נאמן, הרב ולרמן, מאיר כהן-אבידוב, רפאל איתן ודומיהם?

סביר יותר להניח שבנואם להגביל את זכות הדיבור וההטפה, לא יפנו את מירצם לביעור הגזענות, אלא לביעור כוחות-השלום, המטיפים להפייסות היסטורית בין ישראל ופלסטין.

לא הגזענים היו מוצאים את עצמם בבית-הסוהר, אלא ב"גורדי", "עוכרי ישראל", "אש-שיסטים", "תבוסתנים".

הנסיון של ועדת-הבחירות מוכיח, ואפשר לומר: דמוקרטיה חוקקה לחוק כזה — החוק לא יעזור לה. דמוקרטיה שחוק כזה יעזור לה, אינה זקוקה לו.

אך מעבר למיבחן התיאורטי, קיים המיבחן המעשי. האם חסימת דרכו של כהנא לכנסת היתה משנה את המצב?

במספר-הדיון השני-במחלוקת לפסילת רשימתם של אנשי אל-ארד לפני 19 שנים, דיברו השופטים על "דמוקרטיה מתגוננת". הם הביאו כהוכחה ניצחת את נסיון הרפובליקה הגרמנית של ויימאר. הנאצים, כך אמרו, השתמשו בכללי המישחק הדמוקרטי כדי להרוס את הדמוקרטיה.

הם השתתפו בבחירות לרייכסטאג, כעודם מטיפים בגלוי לחיסול הרייכסטאג עצמו. הרפובליקה נפלה מפני שדבקה בכללי הרמור קרטיה, ולא התגוננה כראוי נגד מהרסיה.

עם כל הכבוד לשופטים, קביעות אלה הן מוסרבות. ליתר דיוק: הן תמימות. שנה לפני עלותו לשלטון, בבחירות של מארס 1932, זכתה מפלגתו של היטלר ב-11 מיליון קולות, שהיוו 30.1%. כעבור חודש, בבחירות לנשיאות, זכה היטלר ב-13 מיליון קולות, שהיוו 36.8%.

באותה שעה מנו פלוגות-הסער הנאציות 400 אלף חברים — מהם רבים שהיו מגויסי-קבע, ושחיו על חשבון המפלגה.

אבסורד גמור הוא להניח שניתן להשאיר שליש של העם מחוץ לספרלמנט, או שזה משנה משהו. אלמלא היו הנאצים מצויים ברייכסטאג, לא היה הרב משנה כהא זה את יחסי-הכוחות.

המאבק על עתיד גרמניה לא התנהל כאלם הרייכסטאג, אלא ברכבות רחובות ובמיליוני בתים. ברייכסטאג ראו רק את התוצאות.

הדמוקרטיה הגרמנית מתה מסני שלא היתה חשובה כמעט לאיש בגרמניה, מסני שאיש לא היה מוכן להגן עליה, ולא כל שכן למות למענה. היטלר ביטא את מצב-הרוח הגרמני, שהשתלט אז על חלקים גדלים והולכים של העם הגרמני.

אם קיימת סכנה כזאת גם בישראל? ודאי שהיא קיימת!

יתכן שכנהא נתעב יותר מכולם, מפני שהוא אומר כפה מלא, ובלשון בוטה, את אשר חושבים עתה חוגים רחבים בישראל.

האם באמת יש הברל בינו ובין גאולה כהן? האם "הג'וקים הסומומים" של רפאל איתן, המועמד מס' 2 של התחיה, באמת שונים מן "התת-אדם היהודי" של היטלר? האם סיגנונו של כהן-אבידוב באמת שונה כל-כך מסיגנונו של דר סטימרז? האם הטורוריסטים היהודיים, שתיכנו את פיצוץ המיסגרים של הריהבית וערכת טבח המוני באוטובוסים, שונים מכהנא, מפני שהם עושים בשקט, והוא הטיפ בגלוי?

אין ספק שיש כיום בישראל מיעוט חזק של גזענים, שיש לו אחיזה בכמה מיסלגות, ודריסת-רגל כמעט בכלן.

תחת לעמוד על תופעה זו, ולהתמודד עימה, מופנה הזעם נגד מאיר כהנא, הקיצוני ביותר במילים. הוא משמש כמעני-דירק, כמעט כתימון-הסוה.

בעוד הכל מסתכלים לעברו, בתיעוב ובסלידה, מתפשט הסרמן הגזעני בגופנו הלאומי מכיוונים רבים אחרים.

נאצי, לא ספכרדי-נאצי, לא ניאור-נאצי, אלא נאצי, פשוטו כמשמעו.

אם יש להניח לארם כזה להשתתף בבחירות לכנסת?

במהלך הדיון היה לי הרבה זמן להרהר בכך. לא קינאתי בשופטים שהיו צריכים להכריע בעניין זה.

אך כמורה, הגעתי גם אני, בלב דואב, לתשובה שאי-אפשר למנוע זאת.

יהיה זה אבסורד גמור אם אסור להשמיע מעל דוכן הכנסת דברים שיותר גם מותר להשמיעם כריש גלי ברחוב, ככיכרות, בעיתונות, בטלוויזיה וברדיו.

אם רוצים לשים קץ לתורת-הארס של כהנא, המקום לכך אינו בוועדת הבחירות המרכזית. המקום לכך הוא בחוק.

בושה וחרפה היא שבשנת קיומה ה-37 אין במדינת-ישראל חוק האוסר הטפה לשינאה גזענית, מן הסוג הקיים במדינות רבות, ובראש ובראשונה בגרמניה.

כהנא (משמאל) ואבנרי במיסדרון בית-המישפט העליון

מדינת-ישראל מתימרת להיות המדינה של שארית-הפלטה, מדינת הקורבנות של הנאצים. אך בישראל מותר להטיף לתורת הנאצים — בתנאי שתהיה מכוונת כלפי לא-יהודים.

אילו היה קיים בישראל חוק לאיסור הגזענות, ואילו היו קיימים הרצון והכלים להפעלתו, היו הרב כהנא וחבר מרעיו יושבים בכלא זה מכבר, וכל שום צורך למנוע מהם כשיטות פסולות את ההליכה לכנסת. כל מילה היוצאת מפיהם היתה מהווה פשע.

טענתי תמיד כי "הוגי הריעות" הנאציים אחרים לאשוויץ ולרכאו יותר מאשר הקלגסים הקטנים, שהפעילו את תא-הגאוזים ומרתפי-העיניים, ושהוצאו להורג אחרי המילחמה.

הסרופסורים שכתבו את הספרים המלומדים על "עם האדונים", הערי תונאים והנאומים ששיבנעו את מיליוני הגרמנים לקבל את בשורת היטלר, היו אשמים לא פחות — ואולי אף יותר — מאשר אדולף אייכמן.

ל נתעלם מן הסכנה הכרוכה גם בחקיקת חוק מסוג זה.

את החוק מחוקק הרוב בכנסת. איזה חוק יכול להיחקק נגד הגזענות בכנסת, כאשר סגן היושב-ראש שלה קורא לגקר עיניים ולרטש בטנים?

שלושה קציני-צבא נאציים צעירים, שהטיפו לכגייה. בעדותו הבטיח היטלר כי יעלה לשילטון רק "באמצעים חוקיים".

הוא גם הבטיח שאחרי שיוגיע לשילטון, יוקם בית-מישפט נאצי, ואז הראשים יתגלגלו על הארץ.

רקליטו של כהנא אמר בבית-המישפט שאסור להרכיב לו את התואר "גזעני". יש הברל תהומי, אמר, בין הגזענות ובין מאבקו של כהנא "לשמירת האופי היהודי" של המדינה.

הוא עצמו כתב בתצהירו בבית-המישפט כי יש הברל עיקרי אחד בינו ובין תורת הנאצים: כל אדם יכול להתגייר ולהיות ליהודי לפי ההלכה, כעוד שאיש לא יכול היה להצטרף לגזע הארי לפי תורת היטלר.

זהו "ההברל העיקרי". משמע: בנקודת דות החשובות האחרות יש זהות בין תורת-היטלר והבשורה עליפי כהנא.

למעשה, אין זה אלא הברל בלשני בלבד. נכון שכהנא אינו "גזעני" במובן המילולי של המילה, המעלה את עיקרון הגזע כבסיס בלעדי להפליה.

ה היה מכיר. זה היה מעליב. ישנתי על ספסל בית-המישפט העליון. כספסל הסמוך ישב "הרב" מאיר כהנא.

שחוריי-השלום היהודיים והערביים התערבבו עם הגזענים חובשי-הכיסות. אלה גם אלה לחמו את אותה המילחמה: המאבק על זכותם להשתתף בבחירות.

בחוף השמיע כהנא הבטחות שותתות-דם. אחרי שייבחר לכנסת יעשה דברים נוראים נאלצנו להיאבק ביחד, מכיוון שבית-המישפט איחד את עירעורינו מטעמים מישפטיים.

הואב הטורף והטורף המיועד ישבו יחדיו. אותם המבקשם ולקטים מחנות-דיכוי ואתם שנועדו להיכלל בהם. מגרשים בכוח ומגורשים בכוח.

בניאור ובני-החושך יחדיו, בצד האחד של המיתרם, ואיש פרקליטותי המדינה בצד השני.

הטענות שהשמיעו פרקליטנו — סוללה מבריקה של מישפטנים, בעלי הכרה מוסרית עמוקה — עזרו במישרון גם לרב כהנא לתקוע את יתרו בבנייה-כנסת.

אכן, מצב ספקאי. יצרו אותו אותם חורשי-מזימות בוועדת הבחירות. שעשו קנוניה משותפת על-פי העיקרון המקודש של "שמור לי ואשמור לך", יד מלוכלכת אחת רוחצת יד מלוכלכת שניה.

עסקניה-מערך, שעזרו לליכוד לפסול את הרשימה המתקדמת לשלום, ועסקני הליכוד, שעזרו למערך לפסול את כהנא.

וליתר דיוק: אנשי הליכוד שעזרו למערך ולרק"ה להיפטר מן הרשימה המתקדמת, ואנשי המערך ורק"ה שעזרו לליכוד ולתחיה לסלק את כהנא.

ולדיוק רב עוד יותר: המזימה של כולם ביחד למנוע את הופעת הרשימה היהודית-ערבית, השוברת את "הקנ"י נזוזם הלאומי", תוך שימוש ברב כהנא כבאליבי.

קנוניה זו סוכלה על-ידי בית-המישפט העליון, המעוז האחרון של הדמוקרטיה הישראלית. כתוצאה מכך ניתן גם למאיר כהנא ולחברותו להשתתף בבחירות הדמוקרטיות.

האם זה טוב או רע לדמוקרטיה הישראלית?

מהלך הדיון הביא נציג התביעה שורה ארוכה של ציטטות, המוכיחות כי אין כמעט שום הברל בין הנאצים, ערב עלותם לשילטון ובשנים הראשונות של שילטונם, ובין חברות כהנא.

כהנא תובע לשלול את האזרחות מ-700 אלף האזרחים הערביים של ישראל, שהם 17% מאוכלוסיית המדינה. אדולף היטלר קבע, בתוכנית הרשמית של מפלגתו (25 העקרונות) ששום אדם שאין לו "דם גרמני" לא יוכל להיות אזרח המדינה.

כהנא תובע להטיל חמש שנות-אסור על כל אשה יהודיה המקיימת יחסי-מין עם ערבי, ועל כל ערבי המקיים יחסי-מין עם אשה יהודיה. (מה עם גבר יהודי הבא על אשה ערבית?) זהו העתק מרנייק על חוקי-נירנברג של היטלר ורעיון "חילול הגזע".

כהנא רוצה להביא להסתלקותם של הערבים מכל שטח ארץ-ישראל. כך רצו גם הנאצים, שדיברו תחילה על גירוש למדגסקאר, ואחרי-כך מצאו את הסיתרון הפסי.

כהנא רוצה "להזיז" את כיפת-הסלע ומיסגר אל-אקצה ככמה מאות מטרים. בלילה-הבולח הזיוו הנאצים את כל בתי-הכנסת בגרמניה בדרך פשוטה ומאירה-למרחוק. לפני כן שרפו את הרייכסטאג.

כהנא אמר שהוא רוצה להשיג את זה, בדרך חוקית. הוא ילך לכנסת, ועל פי חוק הכנסת יבוצעו כל הדברים האלה.

ב-1930 העיד אדולף היטלר במישפט נגד